

O b s a h.

I. Písmo a pravopis na stránce 1, 2. Členěnost mluvy, pronášení samohlásek; čistota, krátkost a délka, „zpívání“ — 3.

II. Pronášení souhlásek. Ostré a tupé — 5. Sykavky; jemné pronášení a spodobování jich — 6. Pronášení hlásek h, ch, r; Particip minulého času (kladl) — 7. Souhláska *j*, slabika *dm*. Pravopis a výslovnost — 8.

III. Pronášení slabik, slabiky silné a slabé: *přízvuk* v českém — 10.

IV. Přízvuk slova v celém výroce — tři stupně síly — 11.

V. Přízvuk vztahu čili důraz — 13.

VI. Přízvuk citu čili emfaze — 14.

VII. Tečka, „polykání slov“ — úkon dělidel vůbec — 16.

VIII. Správnost mluvy, znalost grammatiky ustaluje libozvuk i podporuje paměť; pražské genitivy, 3tí osoba mn. čísla, „Vypravuju o Don Filippovi,“ *Dlaskova* a *Dlasková* — 17. Důležitost obrátův a frází. Poměr náš k spisům starým. Uloha Brusův jazyka — 19. Terminus technicus — 20.

IX. Melodie samohlásek; Zpěvnost — 21. Parallelismus samohlásek, *i-kání*, hiatus — 23.

X. Skupiny souhlásek; varovati se skupin nevyslovitelných; slovanské jazyky tíhnou k slabikám otevřeným — 24. Hromadění sykavek a vřískavky — 26.

XI. Vznikání nových slov. Zda skládání slov protiví se slovančině? Vodítka u věci té: Jasnost a krása. — 27. Tvoření nových slov z kmenů daných, zkracování slov, střídání dlouhých s krátkými — 29. Výrok M. Müllera o životě mluvy; *Diminutiva* — 30.

XII. Tři momenty v postupě jazyka. Rozdílné náhledy o kráse mluvy — 32. Snahy mužův o znovuzrození jazyka našeho. Mluvení prostých žen a vlastenecká povinnost dam — 33.

XIII. Důležitost překladů; pochod překládací, *přebásnění*; původní rytmus a původní myšlenky — 36. Omyl v pobádání k původnímu tvoreni — 37.

XIV. Výbornost českého jazyka. *Pěkná prosa* — 39. Volnost u vazbě i frásích — 41. Domnělý „duch jazyka“ — 42. Nezbytnost novot, „ohled ku kráse“ — 43. >

XV. Hovor a veřejné mluvení; cvik — 44. Vlastnosti hlasu: Hlasitě a šeptem, křičet, rvát; oekonomie hlasu. Vytrvalost, ohebnost, obratnost hlasu. Rychlost v mluvení, kazatelský ton — 47.

XVI. Přestávky logické a emfatické; přestávka rozpačitosti — 48. Přestávky jsou pojídlem zvláštního druhu. Dýchání — 50.

XVII. „Krásný hlas“ — výraznost jeho, „nevýslovný“ půvab — 52. Sympathický hlas. Umění a přirozenost — 53.

XVIII. O modulaci; vlna modulační. Mluvení theatricalní — 55. Dojem, kdy obsah i modulace se nekryjí; křivý pathos, manýra — 56.

XIX. Mluvení spatra. Neohroženost, duchapřítomnost — 58. Délka řeči. Počátek; obtížnější je konec; souvislost s veřejnými poměry — 59.

XX. Mluvení s přípravou. Osnova látky. Přednáška buď uměleckým dílem — 60. Dojem přednášky, veřejné výklady pro širší kruhy; cvičení ve škole — 62.

XXI. Vázané přednášení; předčítání a provozování. Pravidla prvního — 65.

XXII. Rytmus v obecné mluvě; pravidelnost rytmu, verš; stopa — trochej, jamb, daktyl, anapaest — 66. Časomíra — 68.

XXIII. Jak se mají čísti verše? Dvě krajnosti. Verše musí býti znát při hlasitém čtení — 72.

XXIV. Epika, lyrika i dramatika — 74. Zevnější forma. Prává podstata krásy básnické. Material básníka jsou *představy*. Fantasie; básník „vysloví, co trpí.“ Verš v dramatě. Překladem prostým hyne zevnější forma — 79.

XXV. Báseň nemá být provozována; „deklamace“ — pěkné předčítání básní — 81.

XXVI. Posunování (gestikulace). Jeho mocný účin i umělecká hodnota — 82. Mimika: ruka, hlava, krok — hlavní pravidlo pro obličej. Některá pravidla v posunování, „němá hra“ — 85.

XXVII. Čtení lyrického a epického; krátkost a výraznost básně lyrické; „zvuky přirozené“ — 87. Ballada. Poučné básně. Popisy; poetické povídky; lyricko-epické básně; úryvky z epů — 90.

XXVIII. Předčítání dramatického. Dostihání divadla — 91. Drama předčítej se co báseň. Píseň zpívat, drama hrát — 93. Slovo o dramatě knihovém — 94.

XXIX. Umění herecké. Hraní. Požadavky umělecké. Ohled mluvy — 95. Vzdělanost vkusu; množství pravidel divadelních — 96. Napomenutí Hamletovo — 97. Mluva jest *první věcí* na divadle — 97. Čeho

na dobrém herci vyžadují. Postup jeho — 98. Lidé stojící *mimo*, *pod a nad* illusí — 100.

—XXX. Význam divadla v životě národa. Ve které vlastnosti lidské myslí se zakládá — 101. Historický vznik her divadelních z obradů, v Helladě — 102, ve středověku — 104.

XXXI. Rozšíření divadla — 105. Středisko všech umění. *Škola vkusu* mnohými směry — 106. *Lid* a divadlo. Mravní význam divadla a stanovisko, jehož zde šetřiti dlužno — 107.

XXXII. Z rozpravy Schillerovy: „Divadlo jakožto ústav mravní“ — 113.

XXXIII. Divadlo a církev — 113. Význam divadla *u nás*; divadlo nahrazuje nám jiné nedostatky — 114. Duch národní a forma umělecká — 116. Úloha divadla. „*Národní divadlo*“ v Praze — 117. Obsah — 120.

